

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHERS ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

САМОСТІЙНИКИ ПРО СВОЮ НЕСАМОСТІЙНІСТЬ.

В останньому числі "Укр. Голосу" його редактор відповідає якомусь В. Б. з Тейл, Саск., на запитання, чи "Укр. Голос" погоджується з ідеологічним напрямком часопису "Тризуб" в Парижі? Редактор відповідає, що занадто мало слідить за ідеологічним напрямком паризького "Тризуба" й що "оскільки ви ("Тризуб") заявляєте за самостійністю України, ми не можемо з ним не погоджуватися"; оскільки ж "Тризуб" "буде надію на самостійність України на помочі Польщі, то рідко з ним не погоджуємося" — так відповідає.

Заявивши свою рішучість що до Польщі, "Укр. Голос" каже, що не вірить, щоб Україна стала самостійною при допомозі Польщі, Московщини, чи Румунії, чи навіть Чехословаччини, вірячи лише у власні сили українського народу і що Україна може стати самостійною "в найлуччий разі при союзі з німцями, далішими від України державами".

Далі "Укр. Голос" так визначає своє ідеологічне вірую:

"Ідеологічне становище "Українського Голосу" є його власне, а не позичене від когось в Європі і питання про угоду з ідеологічним напрямком якої небудь групи українців в Європі, зовсім нас не турбує. Ми віримо, що справедливо і та правда показує нам шлях. Ми робимо свою роботу після свого власного розуміння і коли хтось в Європі вважає, що ми на добрій дорозі, то не забороняємо йому те саме робити".

Що "Укр. Голос" завжди був такої певний свого становища, ідеологічно витриманий і непохитний, то про це "найліпше можуть посвідчити його попередні річки, бо що надруковане, сего вже не стерти ani заперечити" — так закінчує редактор "Укр. Голосу" свої відповіді.

Перечитавши отакі категоричні твердження, дехто з читачів, що не позбавляються з ідеологічним напрямком "Укр. Голосу" в минулому, готові додумати: а то вже раз ідеологічно витримані і ідею непохитні люди сидять в "Укр. Голосі". Тимчасом, коли б справді хтось мав річки "Укр. Голосу" і на рекомендацію його редактора переглянув їх, то побачив би, що такої покренутої ідеологічної лінії, яку пропонує "Укр. Голос" (як і його редактор), тоді собі уявити.

"Укр. Голос" зараз пише, що навіть мало слідить за ідеологічним напрямком "Тризуба" (неначе б справді хтось, том повірив), однак, щодо самостійності України — то погоджується з ним. Не погоджується тільки щодо засобів здобуття тої самостійності. "Тризуб" покладає всю надію на Польщу, а "Укр. Голос" будує свою "самостійну" надію на німці, даліші від України держави.

Що ж це за держави? Де вони такі з'явилися? Який шлях вибирає "Укр. Голос" для тих інших держав, щоб збудувати її самостійність? З заходу шлях на Україну лежить через Польщу, Чехословаччину, а звідси — через Румунію, а звідси — через Радянський Союз? Кудого ж "Укр. Голос" поведе отих своїх даліших союзників на Україну, якщо не через Польщу, Чехословаччину або Румунію?

Не виходячи, як бачимо, стратегічних умовин, або просто в живі очі брешти. Мусить брешати, бо проголосив несправді до поляків, бо писати про Польщу, Чехословаччину і Румунію, як своїх союзників, після того, що вони зробили на окупованих українських землях, ідеологічно — тепер дуже непрактично, небезпечно, недоцільно.

З українськими громадянами в Європі, які на оті держави орієнтовані, тобто на хліб яких вони живуть за свою особину ім служу на шкідливу українському народові, "Укр. Голос", каже, що не має нічого спільного, ідеологічно у них ніколи не познач, поступає після власного розуміння, і коли вони хочуть, то нехай йдуть вони за ним, а не він за ними.

Підучи за порадою "Укр. Голосу" — що хто йому не вірить, що таке його становище було, є і буде, той нехай загляне в річки, бо все, що там надруковане, сего вже не стерти ani заперечити" — потурбувалися ми й заглянули тільки в один річок "Укр. Голосу" з 1920 року. І там якраз повно є такого, що ринуче перечить теперішній писанині "Укр. Голосу", 25. лютого 1920 року "Укр. Голос" в редакційній статті писав, що він ринучо своєї ідеології не має і не хоче мати, що він тільки пристосовується.

Зрештою ось його власні твердження:

"Дійсними знавцями і судьями старокраєвих справ є НЕ МИ, АЛЕ УКРАЇНЦІ НА УКРАЇНІ. ВОНИ НАМ КАЖУТЬ, ЯК СПРАВА МАЄТЬСЯ. А НЕ МИ ІМ. І тому було би дивно найістотніше казати: "Вони повинні так робити, як ми їм подкажемо, вони не повинні так робити, як нам подобається". Вони там краще знають, ніж ми тут."

Прочувши каже "Укр. Голос", що надрукованого "вже ні стерти ani заперечити". Але треба познати в сірці очей, щоб писати зараз таке, неначе б то "ідеологічне становище "Укр. Голосу" є його власне". Бачимо ж ми, що в 1920 році "Укр. Голос" взагалі крутив ідеологічним становищем, як єбачка хвостом, не знав на котру ногу стати, кого і як підтримувати.

Нині "Укр. Голос" каже, що ринучо не погоджується з "Тризубом" на помочі Польщі. Певно, мусить таке казати, коли вже проголосив, щоб український робітник ненавидів польського. Але чи це справді також є стара витримана ідеологія "Укр. Голосу"? Ми знову таки послухали його поради й за-

МИ ЗА ЗБРОЄННЯ!

Ми є за тим, щоб кожний український робітник і фермер, робітниця й фермерка та їхня молодь — негайно озброювалися... знанням, класовою свідомістю й ставали до безпощадної боротьби з темнотою, несвідомістю, неписьменністю, недбадльством! Ми є за тим, щоб українські трудящі маси озброювалися правдивим робітничо-фермерським боевим друкованим словом і несли його в найдаліші закутки Канади, де лише живуть, працюють і боряться українські робітники й фермери.

Отже ми не кашифісти — ми стоїмо за швидке, могутнє, стопроцентове озброєння працюючої класи робітничо-фермерським правдивим і боевим друкованим словом!

Ми за озброєння трудящих мас — знанням, освітою, класовою свідомістю, міцною організацією, солідарністю, енергією до боротьби — а все це може бути досягнене тільки через поширення й читання робітничо-фермерської могутньої зброї — газет і книжок!

Озброєний своєю газетою і книжкою робітник і фермер — може ставати до боротьби з темнотою й несвідомістю. Озброєний знанням і класовою свідомістю працівник, які він почерпнув із своєї газети й книжки, чується спокійним, безпечним, коли на него наступає ворог, вислаєть темноту й обманста, бо він знає, що дасть йому гідний відбір.

Озброєний класовим переконанням, організаційним досвідом робітник, що він їх доповнив із своєї газети, сміло вступає до боротьби з неорганізованістю та до боротьби із шкідниками в самій організації.

Наймогутніша наша зброя — це друковане слово. Наймогутніша зброя — це місяць змішчованих й загострюваних нашої могутньої класової зброї — української робітничо-фермерської преси! Дружно-ж берімся до готування цієї нашої зброї! Озброймо нею всіх незброєних! Бо тільки цю зброєю можемо ми шлях працюючим до визволення з капіталістичного визиску!

Ми є за таким озброєнням!

Зглянули в один з його річків, а там в тій самій редакційній статті з 25. лютого 1920 року читавмо дослівно ось шче:

"Що ж до того що Петлюра поїхав був до Варшави на переговори то очевидно зробив це за порозумінням, а може і на припорушення укр. уряду. Більше голом мусить там про те думати, НАМ БИ ЛЕГКО СКАЗАТИ: ПОЛЯКІ СВЯТІ ТАКІ ІХ БУКОМ, А НЕ ПЕРЕГОВОРОВАТИ З НИМИ!" — однак, легше диктувати нам тут, ніж їм там зробити".

Бачите, як то часами непрактично посилати людей до старих річків для підтвердження своєї "витриманої" ідеологічної лінії? Розуміється, пишучи це, редактор "Укр. Голосу" певно думав: який там шорт, господи прости, полізе заглянути в наші річки, чи взагалі хто їх має". Але, як бачимо, то справа це таки дуже ризикозна. Бо ось в одній лише статті найшли ми стільки, що заперечує всі нинішні твердження "Укр. Голосу". Нині "Укр. Голос" хвалиться, що він вично був витриманий, правдивий, що "ідеологічне становище "Укр. Голосу" є його власне, а не позичене від когось в Європі", що нехай, "коли хтось в Європі вважає, що ми на добрій дорозі", іде за нами — а 25. лютого 1920 року писав: "Ми не можемо ставитися до старокраєвих справ, подій і людей інакше, як ставлять старокраєві часописи, організації...". Нині "Укр. Голос" лише небагато поляків, а в 1920 році писав — "нам би легко сказати: поляки святі, їх буюком, а не переговорювати з ними". Бачите, як легко сказати, а важко зробити, тому треба з ними в згоді жити.

Отака то кругарська ідеологічна лінія була "Укр. Голосу" і така нинішня його "справдомовність". Ми справді шире рекомендували читачам "Укр. Голосу" переглянути його річки десь від 1918 року аж до тепер, а це був би справжній, що називається "із власних уст" авторитетний доказ, що "Укр. Голос" по кілька разів на рік змінював своє становище: раз твердив одно — потім заперечував, одного дня проголосив "manifest" Цегельського-Вера, про мільйон доларів позички Петрушевичові, потім набрав води в рот; потім був проти; потім кампанія за гриши Назарука, якотось "християнського жидка" видавав був Назарукові на допомогу; потім плону в слід Назарукові і Петрушевичові; сам започаткував агітацію за висланням української делегації до Парижу, кампанію й за гриши проголосив, потім сам ту делегацію викляв (викляв збох цих делегатів). Всею тут не перечислити. Залишається нам тільки одно: підтримати "висок" редактора "Укр. Голосу", що коли хто хоче перевірити покренути ідеологію шлях "Укр. Голосу" нехай перегляне його річки, а те, що там записано пером, не витягнеши і волом.

Зараз же нас хіба може цікавити — хто є ті "інші, даліші від України держави", що при їх допомозі й союзі "Укр. Голос" переводитиме на Україну свою ідеологію? Ше воки був Чемберлейн, покровитель Пласудського, міністром закордонних справ Великої Британії — доти тільки неабияка надія в серціх "самостійників" з "Укр. Голосу". Зараз же МекДоналд щодня каже, що про політику мира, і якщо хтось йому не вірить, то хіба тільки комуністи. Отже на МекДоналда надія мала.

Хтось їдоті? Брива може? Може! Він якраз тепер складає план своїх "Злучених Держав Європи". Чи не включив би він у них і "самостійну" та "незалежну" Україну. От треба тільки перше вирвати її "з московського ярма". Франція якраз одна з отих "даліших держав". Кудого ж шлях лежить Франції на Україну? Читаємо ми в європейській пресі, що недавно тому в Дубні, на Волині, під Польщею, відбулося велике свято передачі 43-ому польському полкову прапору імені міста Парижа. Відбулося зі всіми церемоніями, з надмірями, що той полк іде ще раз на Київ під проводом Пласудського, а від благосадовення і прапором імперіалістичної Франції.

Теж в котрий бік не викручував би редактор "Укр. Голосу" свою ідеологічну лінію, на які б даліші, чи ближі держави він її не спрямовував, то вона веде через союз з польською шляхотю, чехословачкою буржуазією. Хіба на марсі знайшов би він які "даліші держави" і з ними з повітря ударив на Україну.

Загубивши свою ідеологію в 1920 році, "Укр. Голос" в розпучі писав: "Дійсними знавцями і судьями старокраєвих справ є не ми, але Українці на Україні".

Ото й добре! Ці дійсні знавці і судді вже свою долю визначили, а таких "ідеологів", які сидять в "Укр. Голосі", засудили раз на завжди. Отже самі ви, панове з "Укр. Голосу" ще в 1920 році "милостиво" віддали долю українського народу у його власні руки, а тепер не пхайте свого носа до чужого проса-

ДВА МЕКДОНАЛДИ Й ОБИДВА СКАЧМЕНИ.

(Крізь червоні окуляри.)

Якийсь час не заглядав я до газет, захлеваю політику. Червоні окуляри відклали на бік — дам, думаю, очам спокій і своїм людським.

Посидів я отак з пару тижнів і почав вже був дичавіти. Не знаю, що в світі діється. Не знаю, чи "цепені" вернув вже назад з довкола світа, чи Брінг Злучених Держави зорганізував, чи папа римський був вже за кума в Муссоліні...

Здивуюсь якось знайомого і питаю: чи вернув вже "цепені"?

— Звідки? — питає він. — Та ж з довкола світа? Вилетів був довкола світа.

— Ажже ж довкола. Тож не мав він потреби вертати...

— Як же не мав потреби вертати? — Куди ж він мав вертати? — витрищив на мене очі приятель.

— Як то куди? Додому? — Але ж він не мав потреби вертатися, бо він летів довкола світа.

— Та? І не вернув додому домі?

— Ні, він додому вернув, тобто він не вернув, але він вже дома.

— Не вернув... і проте дома? — спитав я здивовано, не розуміючи, що сталося зі моім звичайним. — Та може він зовсім не полетів?

— Ні, він полетів, облетів і... — І додому не вернув, а проте вже дома?

— Ажже ж, облетів, не вернув і проте дома твердив даліш приятель, старочисл пререконати мене вимахами рук. Коли ж побачив мою скептичність, запитав:

— Ти де був останній місяць? Ти певно й не знаєш, що МекДоналд прийхав до Губера, говорив обидва про роззброєння, фотографувалися.

— He is a jolly good fellow" — співали.

— МекДоналд? Кажеш?

— Ажже ж, МекДоналд, скачмени.

— Скачмени? МекДоналд і Губером за лані брата?

— Шур, а хіба що?

— Почекаймо, я вишну себе за носа, бо може то я зовсім з тобою не балакаю, може то мені сниється. Бо й "цепені" кажеш полетів, облетів, додому не вернув і проте вдома, і МекДоналд з Губером дует співають...

— Ні, ти не спиш зараз. Але ти за короткий час проспав багато. Не маю я тоби часу пояснювати. Ось маеш нашу газету, настроюйся свої червоні окуляри й читай!

З тим мене мій товариш і лишив.

Взяв я ту купу газет і почав переглядати.

Дивлюсь... "The New York Times". Зі всіх боків в різних позах "лічкі" МекДоналда, МекДоналд і Губер — сидять; МекДоналд і Губер стоять; МекДоналд і Губер — сміються, МекДоналд і Губер — дуже серйозні.

Дивлюсь на другу газету — МекДоналд і Чорчил крають табашового кенка...

Дивлюсь на торонтоїнські газети: МекДоналд і поліція; поліція тягнуть МекДоналда; поліція крутять руки МекДоналда...

Що за біс? — питаю сам себе. Беру знову ньюйорські газети й бачу: парада МекДоналда, МекДоналд іде в автотомобілі, вперді оркестра, по боках кінні поліція охороняють...

Дивлюсь на торонтоїнські газети: кінні поліція за МекДоналдом вганяють, стусанами з парку виганяють.

Оглянувся я довкола себе, гукнув, свиснув, чуя голод, вкусив сам себе за локоть — ні не сплю...

Дивлюсь знову я на фотографію на газетях.

На ньюйорських газетах бачу — МекДоналда з парадом виводять з ньюйорського "сیتی-голу", поруч него двічма з хустиною на шиї, з букетом на грудях і в руці.

На торонтоїнських газетах бачу — МекДоналда за руки гурт поліціяв тягнуть з Квіне парку. Двічма біжить поруч, але замість букета, на ній висять клапти блюки, що поліціяв порвав.

Дивлюсь на ньюйорські газети — МекДоналда під боки злетенька підсаджують в роєкційній автомобілі.

Дивлюсь на торонтоїнські МекДоналда поліціяв кулаками під боки висаджують на стрічку.

Заплющив очі й не дивлюсь. Не дивлюсь й думаю: "цепені" полетів, облетів, не вернув і проте є вдома; МекДоналда вітають, МекДоналда бють, МекДоналдові дорогу пропачають, і МекДоналда до парку не пускають? Може стався якийсь переворот? Може світ подвоївся?

Випшну я себе злетенька за не — заболіло. Розплющив очі й знову в газети.

В Нью Йорку МекДоналдові в долоні плещуть — в Торонто МекДоналда клобами поголові плещуть.

В Нью Йорку перед МекДоналдом кино-апаратами крутять, а в Торонто поліціяв МекДоналдові крутять.

В Нью Йорку МекДоналдові під самий нос мікрофона ставлять, щоб говорив, щоб говорив скільки хоче до шлого світа, а в Торонто МекДоналдові кулаком роті замикають, щоб не говорив ні до кого.

Скочив я з крісла, схопив ньюйорські газети і в кіші. Фабрикація, чи якогось чорта! Цур їм, отим американським. Читатиму лише канадиські. А тут якраз підвинулися столичні, оттавські...

Дивлюсь — і тут МекДоналд. Читаю:

"Нині МекДоналд говоритиме по радіо для цілої Канади від Галіфаксу в Новій Шкотії аж до Ванкувер в Бритиш Колумбі. Слухайте всі."

Дивлюсь на торонтоїнські: "Не йдть до Квіне парку ні, тримайтеся від него здалека... МекДоналдові говорити забороняється — таке розпорядження поліції".

Бий тебе сила божа! Може мені пристриг, а може мене напрочено?

Але чим більше я застановлююсь, чим більше переконувався, що щось не в порядку, тим більше хотів діти кіші.

Читав такі дає:

МекДоналд переконаний, що запанує мир в промисловості батьків країни.

Кінець — і сиджу я, й думаю, дивлюсь, те саме знову читаю і не знаю: чи то що сталося з МекДоналдом, чи з людьми, чи зі мною?

Та бо бачу я, що й торонтоїнські "Bank and File" поліціяв також казуть, що з них зроблено дурин, людське посміховиско... Шо вони вже не хочуть, щоб з них в Квіне парку робили цирк.

Еге — думаб — тут справді щось не теє, коли й поліціяв не знає, що з нею роблять.

Але що ж роблять? Хто робить? Шо то за подвійний МекДоналд десь з'явився?

Почав я протерати очі — аж спамитався: я забув настроювати червоні окуляри.

Вхопив я свої червоні окуляри, обідлав носа, глянув на газети і — бий тебе сила божа! — два МекДоналди, хо обидва скачмени, але... один імперіаліст, а другий комуніст, один Рамзей, як фараон, а другий — Джек, звичайний робітник.

Два МекДоналди, як два світи, як дві класи. І маєте! одного вітануть, вивдять — другого бють і проганяють.

Аж легше зітхнув. Червоні окуляри визволили.

Читаю в торонтоїнських: всюди.

Читаю в оттавських: всюди, де йшов, де був МекДоналд, стояла шпалерами поліція, салютувала, охороняла його.

Читаю в торонтоїнських: всюди.

ди, де тільки йшов МекДоналд, поліція його не пускала, проганяла стусанами під боки...

МекДоналда в Оттаві проробити, на бенкеті в його честь проголошували тости.

МекДоналдові в Торонто не давали говорити, хоч починав він кілька разів, поліція називала його рідними зайливими словами.

МекДоналда в Нью Йорку й Оттаві водили всюди, все показували, одівали в професорські та адвокатські тоги, вибирали почесним членом інституцій, а навіть призначали членом Приви Кавнісл Канади...

МекДоналд в Торонто прописався — дайте мені говорити, пустіть, не крутіть мені рук, а коли я зробив щось проти закону, арештуйте мене...

МекДоналд в Оттаві сказав — ми встановлюємо мир і демократичні закони...

МекДоналд в Торонто сказав — не ми, а поліція робить буцу, ломить закони демократії...

МекДоналд в Оттаві говорив по радіо з парламента до цілої Канади про річні благодати в Канаді й по шлому світі й про свободу слова.

МекДоналдові в Торонто не дали в Квіне парку слова промовити, хіба що репортерів "Star" сказав він, що "боротьба за свободу слова в Торонто увінчала в нову фазу в суботу, 12. жовтня".

Перегорнув сторінку торонтоїнської газети і бачу: Фред, президент Американської Федерації Праці за руку вітає МекДоналда — і той же Гріч каже, що нам нецелібно таких людей в юних, як МекДоналд.

В одній і тій самій торонтоїнській газеті читаю, що капіталісти вштанували МекДоналдові у великому York голей бенкет, а поліція в Квіне парку влаштувала МекДоналдові бенкет.

Всіх, хто прихав з МекДоналдом і хто йому приятелював, в Порк готелі величали, і всіх, хто прийшов з МекДоналдом і хто йому товаришував в Квіне парку — арештували.

Ось вже недалеко до кіпця... Шо буде, а я дочитаю — читаю:

МекДоналда з готелю з парадом відправили на спочинку, як і тих хто з ним був, а на другий день з парадом виводили в дамбу дорогу.

МекДоналд з Квіне парку детективи за руки притягнули до стріг карі й поїхали з ним в місто. А за стріг карю іхав не поліція моториклем, так запровадили його до самого дому. А всімох товаришів МекДоналда в поліційній кареті запровадили до поліції й замкнували.

Кінець — і сиджу я, й думаю, дивлюсь, те саме знову читаю і не знаю: чи то що сталося з МекДоналдом, чи з людьми, чи зі мною?

Та бо бачу я, що й торонтоїнські "Bank and File" поліціяв також казуть, що з них зроблено дурин, людське посміховиско... Шо вони вже не хочуть, щоб з них в Квіне парку робили цирк.

Еге — думаб — тут справді щось не теє, коли й поліціяв не знає, що з нею роблять.

Але що ж роблять? Хто робить? Шо то за подвійний МекДоналд десь з'явився?

Почав я протерати очі — аж спамитався: я забув настроювати червоні окуляри.

Вхопив я свої червоні окуляри, обідлав носа, глянув на газети і — бий тебе сила божа! — два МекДоналди, хо обидва скачмени, але... один імперіаліст, а другий комуніст, один Рамзей, як фараон, а другий — Джек, звичайний робітник.

Два МекДоналди, як два світи, як дві класи. І маєте! одного вітануть, вивдять — другого бють і проганяють.

Аж легше зітхнув. Червоні окуляри визволили.

Читаю в торонтоїнських: всюди.

Читаю в оттавських: всюди, де йшов, де був МекДоналд, стояла шпалерами поліція, салютувала, охороняла його.

Читаю в торонтоїнських: всюди.